

רוני סומק

מכתב לארתור רמבו

רואים שידך השתכרה
כשסובכת
את הגה רבי-החובל
על ספון השירה.

רואים שאגרפת מלים
בכיס גלים.

רואים שהפכת סלעים
לנקדות
בסופי שורות.

רואים שידעת תמיד
שהים נולד משאריות הדיו
בו נחתם
היום הראשון
בספר בראשית.

* השירים לקוחים מתוך נקמת הילד המגמגם: מבחר וחדשים (1997-2017), זמורה-ביתן, 2017.

מכתב למרסל פרוסט

השעון שתלית בבית המטבחים של הזמן
נעצר ברגע
בו הפסקת להיות חיל בצבא הפצע.
שום דבר לא אבוד
אם המלים בהן תארתי את עוגיות מדלן
עדין נלעסות בפה מלא.

מכתב לפרננדו פסואה

אתה כל כך דומה לאחד משומרי גן החיות
שהיה ברחוב שלמה המלך, קרוב לדיקה
בה צירתי ברדלסים על הקירות.
הוא, כך האמנתי, ידע לצטט בנמרית
את חקי הג'ונגל לחתולים שנולדו
עם פרוה צהבה,
לשתק בפילית מתחת לשני שנהב,
ואפילו לספר לטוסה על יפיה בשפה, שצבעיה
תמיד זקופי קומה.
בחצי מבט ידע לכופף סורגי פלדה
ולקסיר כמו ידיו כתר מלך מרעמת האריות

בְּאוֹתָהּ קְלוּת, שְׂבָה אֶתָּה הַפְּשֻׁטָּה מֵהַמְּלִים
בְּגָדֵי מַלְכוּת.
חָבַל שְׁלֹא הַפְּרָתָם,
אָבַל תִּרְשָׁה לִי לְדַמְּנֵן אוֹתָךְ מִחִבֵּיא בְּמַעֲלוֹ
אֶת שׁוֹרוֹת הַפְּתִיחָה שֶׁל הַשִּׁיר, שְׁאוּלֵי
הֵייתָ כּוֹתֵב לְכַבֹּדוֹ.

מכתב לגבריאֵל בלחטן

"...ובעינייה אין רמוז
לאף דמעה של אוהבים
לאף בכי
לאהבה של החיים..."
(פול מקרטני for no one; תרגמה: נעמה לוריא)

בלילה, כשהפֶּלְבֵים חוזרים למלונות,
אתה מבין שְקֹר כְּלָבִים הוא רק מעיל
שְהנִיחַ החֶשֶׁךְ על פְתֵי הַמֵתֶאבְדִים.
החלון שְלֶךְ מוֹגֵף, תְּמִיד מוֹגֵף.
אתה בְּפוֹקֵר בּוֹדְדִים
מֵתֶאֱהָב בְּמִלְכָּה לֵב אֲדָם,
וּבְעֵינֶיהָ, כְּמוֹ בְעֵינֶיךָ, אֵין רְמָזִים.
אֲנַחְנוּ שְחָרִים, גְּבֵרִיאֵל.
תִּחְזֹר אַחֲרֵי: שְחָרִים.
שְחָרִים כְּמוֹ הַשְׁעָר שֶׁל אֲנָה מְנִיאֲנִי
כְּמוֹ חוֹל אֲרֻמוֹנוֹת הַבְּלוּז שְרָצִית לְהָקִים
בְּדִלְתָא שֶׁל הַמִּיִּסִּיפִי,
כְּמוֹ דַקַּת דּוּמְיָה לְזֹכֵר דְּגָלִים שֶׁחֲזַקְתָּ בְחַיֶּיךָ,
שֶׁבְקָשִׁי הִגִּיעוּ לְחֶצֵי הַתְּרוֹן.
מָה הַקָּשֶׁר, אֲתָה שׂוֹאֵל, בֵּין כָּל הַשְּחָרִים הָאֵלֶּה?
אֵלוֹ עֲלִים נוֹבְלִים שֶׁלֹּא הִצְלַחְתָּ לְהַחְזִיר לְחֲדֵי הָעֲנָפִים,
אֵלוֹ טְפוֹת חֶלֶב שֶׁהִתְקַלְקַל בְּמִקְרָר שֶׁלֹּא הִפְסִיק
לְרַעַד מְקוֹר, כְּמוֹךָ.
אֵלוֹ אֲבֵי חֶץ שֶׁעֲלִיהֶן צְעֵדְתָּ יַחַף כְּשֶׁרָצִיתָ לְקַנּוֹת בּוֹל
לְמִכְתָּב אֲהָבָה, שֶׁלֹּא הָיָה לְךָ אִמְץ לְשַׁלַּח לְעֶצְמָךָ.

מכתב ליונה וולך

אני זוכר את הלילה בו הצעת
שנכתב המנון לתזמורת בית הזונות
של פאני היל.
"נשים", התחלתי, "צחצחנה את החצוצרות".
"גברים", הוספת, "הכונו לתקיעה".
"עכשו", אמרתי, "צריכה לבוא שורה לוקטת,
שורת אש",
ואת אמרת, "עזב, בוא נשיר קדם
את מה שיש".

ח"י שורות לאצבעות הלוחצות בגרון השירה (מכתב לרפאל וויאצ'יק)

כמו במתמטיקה כוחו של המנהיג נמדד
 במספר האפסים העומדים אחריו.
 ואתה, רפאל וויאצ'יק, כוחך חנוק
 באצבעות הלוחצות
 בגרון השירה.
 די חצוף מצדך להתאבד בגיל שבו
 שחו בחורות בדיו, בו פתבת
 על חלומות, שמהם רצית לגזור
 שמלת כלולות.
 אני מכיר לפחות אחת שהיתה מוכנה
 לדגמן את השמלה הזאת,
 לנעל נעלי עקב ולדרוך על מסמרי מלים
 שפזרת ביד נדיבה.
 אבל חיטים כמוך נולדו לחתך משולי הדף
 שורות שמחה,
 לרצח כפתורי שנהב
 ולהמרח בדם דקירה
 של מחט כפופת קומה.

מכתב ללאה גולדברג

הגפרורים שהדלקת עדין מאירים
את בדידותה של המלה
שנפסלה מן השירים.
האמנם?
בשולי הענן שהורשת לי
רואים כי החק הראשון
של השירה הוא
שאין חקים.

מהלכים בחינוך ובהוראה